

Слівінська Надія Андріївна,
здобувачка вищої освіти
Навчально-наукового інституту
права та інноваційної освіти
Науковий керівник –
д.ю.н., доцент Савіщенко В.М.
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ПРИЧИНИ ПРОФЕСІЙНОЇ ДЕФОРМАЦІЇ ПРАЦІВНИКІВ ЮРИДИЧНОЇ СФЕРИ

Юридична сфера, перш за все - це справедливість, тому коли мова йде про будь-які відхилення від визначених норм, із руйнуванням підґрунтя, падає і поверхи з чесністю, демократизмом, обезцінюється набутий досвід та інтелектуальність і, безумовно, моральність. Такий процес тісно пов'язаний із регресом у інших наукових сферах, бо юриспруденція торкається всіх наук. Слід зауважити, що юридична професія гарантує захищеність народу і соціальну стабільність. Тож така деформація торкнеться і звичайних громадян. Престижність правових органів користується виключним авторитетом серед інших професій, бо з неї починається розбудова держави, і вплив, виховання на свідомість народу. Слушно зазначає Є. Підчасов, що пошана до права, закону лежить в самій суті цивільного виховання, це таке ставлення до правових розпоряджень, коли людина в своїй діяльності і мотивації визнає особисту цінність закону.

Правове регулювання базується на співвідношенні прав і обов'язків особистості і суспільства. Права і обов'язки виступають як форми і способи реалізації того мінімуму потреб особистості і суспільства, який забезпечує існування соціального життя. Поведінка, регульована правовими нормами є правопослушною поведінкою. Ступінь соціальної адаптації може бути різним, але чітка грань між соціально адаптованою і неадаптованою поведінкою визначається законом. І можна стверджувати, що, практично всі різновиди злочинів – прояви соціально неадаптованої поведінки. Особа може бути правопослушною, погоджувати свою поведінку з вимогами закону тільки у зв'язку з усвідомленням його необхідності, загальносоціальної цінності [1]. З цим варто конкретизувати аспекти, які частіше підлягають деформації. Наприклад, проблема вибору у екстремальній ситуації, нестабільність внутрішнього спокою та виваженості у спілкуванні. Суперечливі співчуття щодо прийняття дійсності про людину, як найвищу соціальну цінність. Підвівши підсумки прикладів можна виокремити такі три сфери: емоційна, функціональна та комунікативна.

Щоб вирішити цю проблему, спочатку треба з'ясувати, що підштовхує осіб чинити неправомірні дії. Найяскравішим прикладом є хабарництво, проти боротьби якого, у 2016 році, відповідно до судової

реформи утворили Вищий антикорупційний суд. Що спонукає посадовців порушувати 365 статтю? Адже, це не тільки питання моральності а й прогалин в законодавстві, які не передбачають вирішення проблеми іншим чином, як інвентаризація власності. Кадастровий реєстр було створено 20.12.1997р, але по сьогодні він майже порожній, тому, щоб не гаяти час, люди обирають прискорити процес грошима для запиту в БТІ. Інший шлях реєстрації нерухомості законодавством не передбачений. Лише 7 % територіальної громади міста Києва занесені в реєстр. В Україні реєстрація майна майже зупинилась. На жаль - це лише один з багатьох прикладів. Тож, наразі, запровадивши можливість вирішувати питання на пряму, можна оминати зайві органи, які спонукають людей пришвидшувати процес незаконним шляхом.

За спостереженнями, здобувачі освіти, під час навчання приділяють увагу юридичній практиці, правовому навчанню але нехтують самовихованням та самовдосконаленням. Тому деякі моральні питання не беруться до уваги. Адже на внутрішній імператив, окрім виховання, також впливає колектив та нав'язані норми етики суспільством. Також, не менш значущими чинниками у прийнятті несправедливих рішень юристом є: перевантаження роботою, недостатня заробітня плата, недостатній рівень кваліфікації, прояви нігілізму в колективі, тиск з боку керівництва. Якщо правова система функціонує в умовах законності, соціальної справедливості, поваги до Права і Свободи, то це сприяє зростанню правосвідомості усіх суб'єктів. Коли ж юридичні колізії, конфлікти і зневага до права насичують соціум, це безперечно деформує правову культуру [2].

І.Ільїн виразив свою думку щодо лжеправа та кризи правосвідомості. При цьому Л. Петражицький використовував іншу термінологію, про розвиток в умовах «злості права», заснованого на несправедливості [3]. За даними моніторингового опитування Інституту соціології НАН України «Українське суспільство» 2006 р, ми можемо бачити відсоток незадоволених громадян, а саме 70% , тим як дотримуються законів.

Отже можемо дійти висновку, що відповідальність за нехтуванням законів лежить не тільки на юридичних працівниках, а і на виконавчі та законодавчі владі за недосконалістю правової системи. Проте, чинячи неправомірні дії представники юридичної діяльності втрачають честь носити високе звання юриста, бо поставивши під сумнів букву закону, професійність таких осіб вважається не професійною та зневажається. Вирішити дану проблему можна не тільки введенням жорсткіших заходів покарання за наведену поведінку, а й передбаченням відповідних змін в законодавстві, які будуть регулювати відповідні положення альтернативного/законного вирішення цивільного, нотаріального, чи будь-якого юридичного питання. Ще одним заходом на запобігання може стати підвищення правосвідомості народу шляхом удосконалення правової освіти, незалежно від посади, яку обіймає громадянин. Наведений захід покращить свідомість при виборі кандидатів влади у виборців, що дасть змогу покращити роботу

правоохоронних органів на високому рівні і максимально унеможливить обійти закон або уникнути покарання. 100 %

Бібліографічні посилання:

1. Підчасов Є. В. Правосвідомість як форма соціалізації особистості . *Вісник Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. Психологія.* 2012. № 42. С. 114–126.
2. Герасіна Л.М.,П равосвідомість і правова культура як базові чинники державотворчого процесу в Україні. Харків : Право, 2009. 352 с.
- 3.. Бізар В.С. Професійна етика юриста. Львів: ПП «Арал», 2018. 108 с.

Старик-Блудова Альона Юріївна,
здобувачка вищої освіти
навчально-наукового інституту
права та інноваційної освіти
Науковий керівник –
к.ю.н., доцент **Орлова О.О.**
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ЮРИДИЧНА КЛІНІКА ЯК МІСЦЕ ПРАКТИЧНОГО НАВЧАННЯ МАЙБУТНІХ ЮРИСТІВ

У суспільстві професія юриста є однією з найбільш затребуваних і представлена у всіх сферах життєдіяльності людини. Юридична освіта в сучасній Україні постійно прогресує та модернізується у відповідність до рівня розвитку потреб та інтересів суспільства. Затребуваність юриста пов'язана з рівнем його професійних знань, умінь і навичок. Недарма в Стародавньому Римі говорили, що якісь юристи, таке і право. Отже, які будуть юристи, багато в чому визначає система та зміст юридичної освіти. Професійна підготовка юристів – це багатогранне та складне завдання, яке стоїть сьогодні перед вищою юридичною освітою.

На сьогодні проблема практичної фахової підготовки вітчизняних правників є однією із проблем, що знаходить своє місце у сфері юридичної освіти. Спеціалістів такого класу, які зможуть і будуть мати бажання якісно надавати правову допомогу громадянам, які потребують такої допомоги та захищати їх права та свободи. На превеликий жаль, навчання пронизане умоглядним змістом, що формує в більшій мірі абстрактне уявлення студента про майбутню роботу. Тому найчастіше випускники навчальних закладів, котрі переходять до практики повинні буквально перенавчатися, адаптуючись до реальних умов праці [4, с. 1].

З урахуванням світової практики вирішувати цю проблему раціонально шляхом впровадження інноваційних технологій – інтерактивних форм навчання, серед яких важливе місце посідає юридична клініка.